

De vacances al mar

EMPAR FERNÁNDEZ

Sílvia Soler i Guasch (Figueres, 1961) és l'autora, entre altres, de les novel·les 39+1. *L'edat en què una dona sap que l'home de la seva vida és ella mateixa*, 39+1+1. *Enamorar-se és fàcil si saps com*, *Petons de diumenge* (guardonada amb el Premi Prudenci Bertrana 2008) i *Una família fora de sèrie*, que és, de fet, la primera part del títol que ens ocupa.

Un creuer fora de sèrie situa els protagonistes d'*Una família fora de sèrie* al luxós vaixell *Perla del Mediterráneo*, on tot, tot i tot està inclòs. El propòsit: realitzar plegats un creuer inoblidable i celebrar així el casament de l'Oriol i la Maria i el naixement de l'Anti, la filla inoportunament nascuda el dia del casori de la parella. Els components de l'insòlit i nombrós grup que embarca amb totes les despeses pagades són els

parents i els amics de la Maria Montero i l'Oriol Nadal.

Ben aviat comprovem que les famílies i els amics respectius tenen molt poc en comú i que dalt del vaixell no tot seran flors i violes. Els Montero són d'origen andalús, provenen del barri Fondo de Santa Coloma de Gramenet, parlen castellà, són espontanis i poc amants del protocol i acostumen a dir les coses pel seu nom; els altres, els familiars de l'Oriol, els Nadal, són catalans «de tota la vida», viuen a Sarrià, són refinats i toquen calés.

A pares, fills, germans, cunyats i àvies s'hi afegeixen la Txari, estrofolària amiga de la Maria, i en Bernat, un reporter de l'equip de l'Oriol, que té la intenció de capturar, càmera en mà, les millors imatges del creuer. I això i poc més és *Un creuer fora de sèrie*: una successió d'episodis dignes de ser enregistrats que tendeixen al disbarat; escenes protagonitzades per un seguit de personatges típics i tòpics, que es relacionen com poden a la coberta Promenade, als carrers de Mònaco perseguint a crits els Grimaldi o dalt d'un grapat de gòndoles a punt de naufragar als canals venecians. Hi trobareu un germà gai que troba l'amor de la seva vida al *Perla del Mediterráneo*, una amiga xoni amb ganes de «carn fresca», un hippy, una noia molt maca i *extrapija* que s'enamora d'un jove «ric del cagar», un parell de gòtiques, un metge senegalès de molt bon veure casat amb una catalana, un jove independentista, uns quants ex de l'Oriol i la Maria, una àvia

SÍLVIA SOLER

Un creuer fora de sèrie

Editorial Columna.

Barcelona, 2011.

155 pàgines.

novetats JUDIT PUJADÓ

RAMIONET, ENRIC

August Vidal. Entre Llagostera i Moscou.

Ajuntament de Llagostera /
Diputació de Girona, 2011. 249 pàgines.

Traductor del rus, mestre, pedagog i activista cultural, August Vidal (1909-1976) va exiliar-se a la Unió Soviètica el 1939. Va tornar a l'Estat espanyol el 1957, i es va dedicar a la traducció. La seva biografia, de la mà d'Enric Ramionet, reflecteix la convulsa història del s. xx.

Ben aviat comprovem que les famílies i els amics respectius tenen molt poc en comú i que dalt del vaixell no tot seran flors i violes

molt vella i molt sàvia, l'Estrellita, i uns sogres i un cunyat que sovint fan avergonyir l'Oriol amb les seves planeres observacions. En total, 31 personatges que protagonitzen embolics un xic massa previsibles, i la sana intenció de l'autora de demostrar que no hi ha convivència impossible.

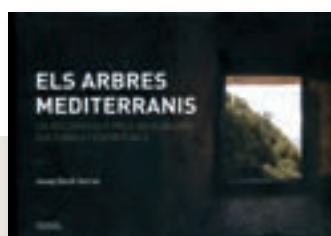
I com a teló de fons de tanta situació pretesament còmica, trobem referències constants, i no gaire originals, a una època: els 70. Al llarg del text hi ha al·lusions continuades al mític creuer televisiu de la sèrie *Vacaciones en el mar* (*The love boat*) —l'autora troba semblances entre els membres de la tripulació del vaixell i el capità Stubbington, la responsable del creuer, la Julie McCoy, el doctor i el barmà— i una evocadora interpretació de la mítica *El jardín prohibido*, de Sandro Giacobbe, per part de la Maria. Són referències que formen part de la memòria audiovisual d'una generació molt concreta, la dels que voltem els cinquanta.

Cap a la desintegració

NEUS MASERGAS

Equipatge: el mar, un veler, dos amics, una dona i el misteri, que els embolcalla i que protagonitza la travessia de la novel·la. Igual que en molts viatges, es fa evident que els preparatius com a generadors d'expectatives a vegades són millors que el camí i el destí. Aquests últims, per bé que viscuts, poden ser més inversemblants que la incertesa del desconegut.

Travessia marítima: un veler per un Mediterrani de violents temporals. Travessia vital: passats que expliquen presents en un continu vaivé. Travessia moral: el protagonista, Llorenç Matamala, fuig de la separació d'una dona que li demanava un compromís, i de la qual surt amb una esgarrapadeta, per caure en una relació gratuïta i d'addictives vexacions sexuals. Travessia identitària: la desintegració d'una amistat sobre un veler irònicament anomenat *Bel Ami*.

JOSEP GORDI SERRÀ

Els arbres mediterranis. Un recorregut pels seus valors culturals i espirituals

Documenta Universitària.
Girona, 2011.
150 pàgines.

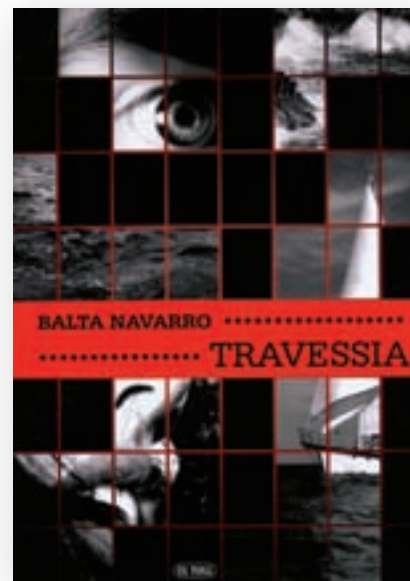
Els arbres esdevenen protagonistes d'aquest llibre, que els posa en valor explicant la seva evolució biogeogràfica, el seu protagonisme en la mitologia i la literatura, i els seus valors espirituals en les diferents religions de les ribes de la Mediterrània.

Les tempestes, descrites en la pertinença intensitat del gènere d'aventures en les millors pàgines del llibre, serveixen de metàfora per explicar els límits de l'home per sobreviure a la força de la natura. Però les tempestes també són interiors. I en la lluita entre les ones, hom s'adona que a vegades és més fàcil salvar un altre que salvar-se a si mateix. Dues immensitats igualment abissals: la de la natura del mar, en la seva fúria, i del cel, en les conjuncions planetàries i les mitològiques constel·lacions; i la de l'ésser humà, il·limitada en intuïcions, pensaments, supersticions, emocions, instints infrahumans i excessos de racionalitat.

Els homes. Quantes amistats masculines de la generació a partir de qui té 40 anys en endavant no s'han forjat en el servei militar? Els seus llaços poden ser tan forts que fins i tot es poden demostrar amb la mort. Però què trontolla quan passen els anys i es descobreix que la projecció que l'un fa en l'altre és un pur miratge? Quantes decepcions es generen quan es descobreix que la correspondència no és equitativa? Ens fem jutges implacables dels actes dels altres per no reconèixer que són els nostres propis actes aquells que hauríem d'ajusticiar sense atenuants. En el primer paràgraf el protagonista diu del seu amic, en Miquel Sans: «Som amics perquè ell és ell i jo sóc jo». Potser al final de l'obra s'hauria de canviar per «només perquè ell és com jo crec o vull o necessito que sigui».

Les dones. La dona sotmet l'home amb l'argolla del compromís. La dona és

I en la lluita entre les ones, hom s'adona que a vegades és més fàcil salvar un altre que salvar-se a si mateix

BALTA NAVARRO

Travessia

Ed. El Toll.
Ontinyent, 2011.
198 p.

un objecte de desig. És un maniquí amb el somriure congelat. Una capsa de Pandora. Un tresor que s'ha d'aconseguir a qualsevol preu. Quants defensors de dones agredides per grolleries s'han erigit com a protectors de *princeses*, arrossegats pel tros de carn que creuen que els és ofert? En aquesta novel·la es troba un bon exemplar d'aquest tipus de mascle. Parafrasejant l'apòcrif blues d'Elmore James que acompanya Matamala cap al port, abans de l'inici de la travessia, una veu de dona podria respondre, a la tornada: «*I want a job, I want money and I want nobody to kill for me*».

Gèneres: negre, d'aventures i misteri amb tints psicològics, eròtics, ecològics, erudits, onírics i d'una consciència narrativa que apareix, entre confessions, moixaines i llençols, a l'inici d'una nova travessia, aquesta vegada sense retrovisors, cap a un destí incert.

L'esvaniment del futur

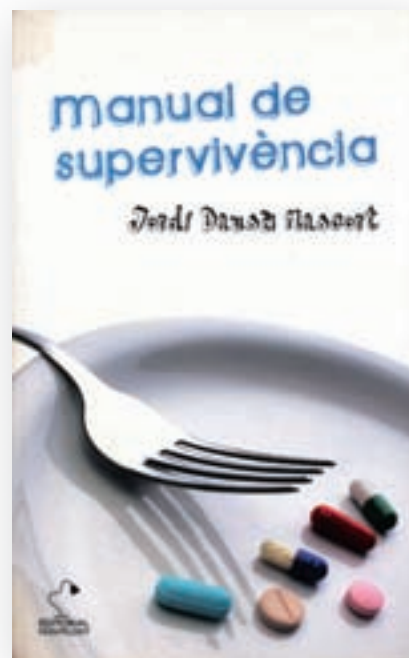
JAUME PUIG

Manual de supervivència és el títol de la primera novel·la del cassanenc Jordi Dausà (1977), guanyadora del premi de novel·la Masflorit de l'any 2010.

Malgrat el seu títol, no n'esperin veritables consells per sobreviure. Quan Matt, protagonista i narrador, revela els seus trucs de supervivència, aquests estan a la mateixa alçada que el fracàs de la seva pròpia existència. Són consells per escollir el millor vàter en un lavabo públic, tallar-se el cabell sense pagar, aconseguir una hamburguesa acabada de fer o no pagar en el transport públic.

Matt (hipocorístic esnob de Mateu) és un jove llicenciat en farmàcia a l'atur, que —com si es tractés d'un enervant Oblòmov— abans dels trenta se sent massa vell per fer res de bo. Malviu amb feines lamentables: donant d'esperma, voluntari en un laboratori de fàrmacs on es pren tot el que li donen, cambrer

en un bar eròtic, revenedor d'entra-des... Es nega a ser normal i tanmateix es plany fora mida. El seu fracàs, en un primer moment, no sembla altra cosa que una mediocritat mal païda, desproveïda de veritables passions i ambicions. És una mena de Bartleby, cru i depriment, desproveït del poder de qüestionar la pròpia existència humana que exhibia Melville, per mor de la feblesa d'autocompadir-se. Matt no sap el que vol, diu el seu germà. No és cap heroi, ni tan sols un heroi contemporani. Tampoc no és estrictament un antiheroi. I aquest és un dels encerts de Jordi Dausà: són milers els joves com Matt, amb pares de classe treballadora que han fet grans sacrificis perquè els seus fills anessin a la universitat, que acaben comprovant, horroritzats, que res no era com s'havien imaginat. I d'aquesta manera el protagonista transcendeix la seva misèria personal per passar a la condició de categoria inquietant.

JORDI DAUSÀ

Manual de supervivència

Edicions Masflorit, 2011

168 p.

COLOMER, JORDI

L'ull del recol·lector

Ajuntament de Banyoles 2011
Desplegable.

Jordi Colomer, a més de professor del Departament de Física, és autor de diversos poemaris, molts d'ells guardonats amb premis com el Rei en Jaume de Calvià o el Jacint Verdaguer de Calldetenes. «L'ull del recol·lector» és una mena de llibre d'artista on els textos es fonen amb les il·lustracions.

ENRIC SAGUER (COORDINADOR)

Forçats a foc i llum

Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana Generalitat de Catalunya. Barcelona, 2011. 500 pàgines.

La masoveria, el contracte temporal de cessió d'un mas, que s'inicia al s. xv i es converteix en majoritària en segles posteriors, és objecte d'estudi en aquest llibre. Per fer-lo s'han entrevistat 41 gironins i gironines que van fer, o encara fan, de masovers.

Matt pateix la ressaca de la il·lusió que Schopenhauer pronosticava per a la joventut: creure que la felicitat és una presa que es pot caçar. «Tothom té el que es mereix, i és mentida que l'esforç sempre es veu recompensat», sentència el narrador.

La novel·la té sentit de l'humor, però seria un error valorar-la només com una novel·la divertida. És d'una tristesa profunda: soledat, frustració, engany, desencís... i enfronta —amb molta lucidesa— el seu protagonista amb la desesperança i l'esvaniment del futur. La cançó de Metallica «Nothing Else Matters (Res més no importa)» és l'himne de joventut del protagonista: «la vida és nostra i la vivim a la nostra manera», diu la lletra. Una delusió òbvia però molt eficaç.

Manual de supervivència conté els elements d'una clàssica *Bildungsroman*, però perfectament inserida en la decadència que ens ha reservat aquest desafortunat segle XXI.

Tanka: poesia del Japó en clau minimalista

DANI VIVERN

Els japonesos han cultivat des de fa segle una praxi artística que té molt a veure amb la comprensió i representació de la natura per la via ràpida, és a dir, per un impressionisme *avant la lettre*. Podríem qualificar-lo també de minimalisme o, si ens remetem a uns pocs segles abans, de conceptisme portat al límit. Les formes poètiques clàssiques japoneses adopten la forma del haiku i de la tanka, uns poemes de poques síl·labes —5-7-5 i 5-7-5-7-7, respectivament— que solen condensar una sensació provocada per un fenomen natural, en el cas del haiku, i més centrada en les emocions, en el fet de reviu una relació o trobada amorosa, en el cas de la tanka. Poetes de moltes altres cultures ben allunyades de la japo-

nesa, com els anglosaxons o, com en el cas de Catalunya, Carles Riba —per esmentar un autor nostrat—, han fet aproximacions a aquestes formes poètiques aparentment fàcils però de molt subtil i delicada confecció, que contrasta amb la seva potència evocadora.

A *Cent de cent*, Jordi Mas, llicenciat i doctor en traducció per la UAB i professor en aquesta mateixa universitat a l'Àrea d'Estudis de l'Àsia Oriental, ens presenta la seva traducció d'una antologia poètica —*Hyakunin isshu*— elaborada per Fujiwara no Teika, poeta i crític japonès, l'any 1235. Cal tenir present que Fujiwara hi recopila no solament les tankes més reeixides del seu temps, sinó que es remunta al segle VII, període en el qual es considera que

Cent de cent (Hyakunin isshu)

a cura de Jordi Mas López
Edicions Vitel·la.
Bellcaire d'Empordà, 2011. 194 p.

va néixer aquesta forma expressiva. No és l'únic recull d'aquell període, però sí el de més èxit i prestigi.

Per al lector occidental, la descoberta d'aquesta poesia tan impressionista no representa únicament un plaer literari poc habitual, sinó la immersió en un univers en què el vers, la contemplació i el joc d'atzar —sí, ho heu llegit bé— formen part d'un tot indèstriable.

Entre Hobbes i llops

ANNA CARRERAS

Sovint llegim un llibre (amb més o menys interès) i al cap de poc ja pactem amb altres universos que ens fan desprendre el precedent. No és el cas de *Fauna animal*: aquest llibre no se'l podran treure del cap. La veu de Bardera remou l'inconscient, i ho fa a pèl. Potser és pel lèxic (el joc que sembla espontani però que té múltiples lectures); qui sap si pel tint permanent d'un realisme brut i macabre que fa les delícies dels sarcàstics i dels fora-norma; o per la salvatgia en equilibri amb l'estirabot de càndida tendresa/tristesia. Potser atrau per la reconstrucció d'un món atàvic i, per què no, per la destresa en reproduir un microclima naturalista. *Fauna animal* és irreverent, antropològic i obscenament ben escrit. Una primera part de contes breus (d'infantesa, de brutalitat, de descoberta i d'aprenentatge de la malícia

adulta) és acarada a una segona part —en efecte mirall multiplicat— de contes més llargs (d'adolescència, de cinisme, d'experiments). Tots contenen el record «potser deformat» de la vida viscuda, un motiu «apte per fer-ne literatura» i, a l'epicentre, el protagonista avisa: «jo no era com els altres nens». Potser per això es disfressa de condó usat... Però l'escenari sí que és sempre el mateix: el món rural que xoca sense contemplacions amb la urbanitat vista com un protocòsmos immadur. Caliquenyos, espartenyos i pallers d'uns personatges histriònics amb noms impossibles: Amadeu Menjagossos, Maria Lestreta, Miquel Ullviu, Maurici Xotes. *Fauna animal* és una reiteració essencial per fer de la faula clàssica (l'homofonia no és gratuïta) una finestra oberta a la reflexió i al gaudi més groller (en tant que primitiu i essencial). Més enllà

DAMIÀ BARDERA POCH

Fauna animal

El Cep i la Nansa,
edicions (La Cram, 14), 156 p.

d'una prosa que amalgama poesia, tensió, filosofia i dinamisme, el llibre investiga i dessacralitza la condició humana amb tots els seus uts i els seus pocs ets. Caceres indiscriminades, la mà de morter que aixafa el cap de la serp, mosques d'ales arrencades, cadells de gat encastats contra la paret, vaques electrocutades, gallines neuròtiques i hámsters torturats. L'ultratge no només s'aplica d'humà a animal. Els escorpins respiren «el verí de la mirada humana», i l'animal que costa més d'extrafer és la Persona. Agraïm a Damià Bardera aquesta plantofada tan ben donada.

Fins a l'infinit i més enllà

XAVI XARGAY

Com deia un personatge d'una famosa novel·la castellana, «no s'ha de perdre mai la perspectiva»; és un concepte clau en la novel·la moderna. Procu-rem, doncs, no perdre la perspecti-va en acostar-nos a aquesta primera novel·la del barceloní i resident a Be-salú Joan Marcé.

La primera perspectiva que se'ns mostra és, naturalment, la portada: una foto preciosa de l'estany i un comentari («Michael Connelly, Stieg Larsson i, ara, Joan Marcé») que és un exemple flagrant de pèrdua de perspectiva, sobretot per-què els dos autors esmentats no tenen res a veure amb el contingut de la novel·la. O potser no, potser resulta que estem davant d'un producte exclusivament de mercat que cal vendre fins i tot amb exa-geracions (prefereixo aquest terme al de publicitat enganyosa).

Tot i que se'ns vulgui vendre un pro-ducte de mercat i no un producte litera-ri, hem de convenir que hi ha una sèrie de requisits que cal preservar. En aquest sentit, la novel·la comença preservant aquestes bases narratives: els diàlegs de continguts científics són creïbles: un (en Wang) manté el nivell tècnic que li pertoca i només aclareix el que l'altre (en Ramon, i no el lector —jo em vaig perdre en algun moment—) no entén; no cau en les bajanades d'*El codi Da Vinci*, on dos especialistes en simbologia parlen entre ells fent-se explicacions per a neòfits, és a dir, per al lector. Però, aviat, al narrador li costa mantenir aquest to i comet errors com (i és un petit exemple) fer que una

JOAN MARCÉ

Un intrús a l'estany.

Edicions 62.

Col·lecció Èxits, 102.

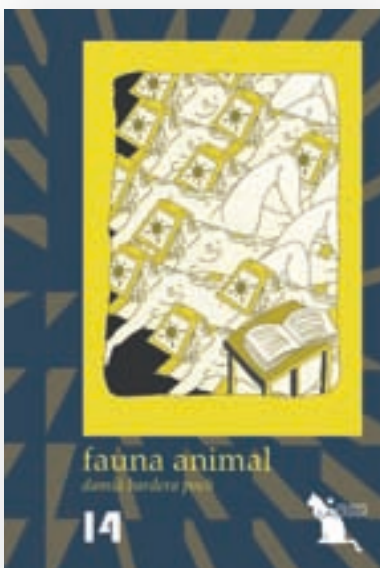
Barcelona, 2011

429 p.

xicoteta nord-americana (l'Eva), que només parla anglès, empri amb un preci-sió magnífica la paraula «cardar» en la seva significació més típicament garrot-xina. El narrador no ha de perdre mai la perspectiva, no ha de permetre que al-guns personatges es vagin difuminant, com el pare d'en Jordi o el vell professor reconvertit en neorural (per cert, una gran troballa si tingués més entitat); no poden aparèixer personatges del no-res i esdevenir essencials en el desenllaç de la trama (en Xavier Frigola o en Jürgen Wagner); la casualitat és un recurs mas-sa fàcil per desllorigar escenes...

Però ara no perdem nosaltres la perspectiva. Aquest text té els ingredi-ents propis de les històries que tenen pretensió de best-seller, i com a tal se l'ha de llegir. Una història trepidant, amb una primera meitat ben trenada i una se-gona un pèl massa enrinxolada; un punt de partida actual, interessant i un final que, com l'heroi de *Toystories*, ens porta fins a l'infinit i més enllà. Un ritme àgil, com correspon a una persecució. Un en-frontament entre el bé individual i ètic i el mal corporatiu i multinacional.

Lector, no perdís la perspectiva i llença't a l'estany narratiu d'aquest text des de la palanca fotogràfiada a la por-tada tot sabent que no trobaràs profun-ditats ètiques, estètiques ni transcen-dents, sinó l'aventura de creuar unes aigües que, tot i semblar plàcides a la superfície, poden ser perilloses i, doncs, atractives. A més, està molt bé que en català es produeixin obres d'aquest gè-nere que, escrites en anglès, enriquiri-en notablement el seu autor (amb pel·lícula de Hollywood inclosa).

Aquest text té els ingredients propis de les històries que tenen pretensió de best-seller, i com a tal se l'ha de llegir

D'un temps, d'un país

MIQUEL MARTÍN

El gat, unes llavors i quinze llibres. Una anglesa ve a viure a Catalunya el 1950 és una crònica i alhora unes memòries, un retrat punyent i revelador dels últims seixanta anys de l'autora, Patricia Langdon-Davies, i també del país que, fugint de la pluja, l'acull amb sol i sardanes, símbols recurrents al llarg de l'obra.

Una Catalunya que ja coneixia molt bé el seu marit, John Langdon-Davies, reporter de guerra i catalanista practicant, i que es va desplegant davant els nostres ulls a través d'una mirada irònica i entranyable, amb una desfilada de personatges que s'aixopluguen a la

Casa Rovira, el gran personatge de l'obra: «...malgrat que s'ha passat cinquanta anys fent-nos jugades de tota mena, al cap i a la fi per a nosaltres la Casa Rovira sempre ha sigut el nostre palau». Perquè la Casa Rovira, un casalot atrotinat però ple de vida i encant, Sant Feliu de Guíxols i Catalunya aniran teixint la singular història de Patricia i els seus. El casalot esdevindrà un peculiar hotel amb uns hostes també peculiars que s'anomenaran «la Gent», amb un servei que esdevindrà part de la família, amb veïns que es convertiran en amics. A la Casa Rovira hi naixeran els seus fills, i Patricia

El gat, unes llavors i quinze llibres. Una anglesa ve a viure a Catalunya el 1950

Patricia Langdon-Davies
Diputació de Girona.
Col·lecció Josep Pla
Girona, 2011. 200 p.

hi viurà amb la seva segona parella, John Palmer. Tots plegats seran testimonis del creixement turístic i dels canvis socials del poble i del país, sempre sota l'ombra allargada i feixuga d'una dictadura que ha imposat el silenci i la por als vençuts i que morirà amb la mateixa lentitud i indignitat amb què ha viscut.

Amb la seva humilitat, amb la seva franquesa, fins i tot amb les seves imperfeccions, aquest llibre és un testimoni valuós, perquè rere cada anècdota, cada vivència quotidiana, rere cada detall personal, traspuia i projecta la història d'un temps i d'un país.

Ombres (o la negació de l'inexorable pas del temps)

JORDI DORCA

Saber que Antoni Martí continua en actiu és sempre una bona notícia, i actiu sembla que ho està. Darrerament l'hem vist guanyar el Festival de Cinema de Girona amb el documental *El Territori al Plat*, una reflexió sobre la gastronomia de proximitat al Baix Empordà, i també l'hem vist guanyar el Festival de Curtmetratges Ambientals de Girona «Somcurts» amb *Gavians, crit d'alerta*. Aquests dos treballs tenen en comú —a banda de ser tots dos del gènere de la no ficció— el fet que Martí els ha realitzat juntament amb la Marina i la Sílvia Yxart. La Sílvia i la Marina són les directores del treball que ens ocupa, i en aquest cas són elles les que han rebut l'ajuda i l'experiència de Martí com a director de fotografia.

Ombres és un treball modest, fet amb uns recursos de producció molt minsos, amb la participació d'actors

no professionals però amb l'empenta d'un equip disposat a tirar endavant aquesta *opera prima* de ficció de les directores de Torroella de Montgrí.

És un treball netament social o, més ben dit, de denúncia social, que planteja el problema de les malalties mentals degeneratives i les reticències dels que conviuen amb el malalt a l'hora de canviar la seva vida i deixar-se ajudar. El curtmetratge ens presenta la història d'un home (entre tants) que pretén viure com si el pas dels anys no l'afectés, però els anys afecten (i molt) si cada dia se't presenta amb la tasca feixuga de viure dedicat a algú amb qui convius. El treball juga amb el punt de vista i ens canvia la visió amb un gir final que ens acaba lligant els caps que quedaven solts. El ritme tranquil de la càmera ens mostra les dificultats per avançar, tant físiques com mentals, d'un personatge estoic i complidor a

MARINA YXART I SÍLVIA YXART **Ombres.**

Guió: Sílvia Yxart
Fotografia: Antoni Martí
Torroella de Montgrí.
20 minuts.

DVD

qui el temps i les evidències del seu pas inexorable faran recapacitar i li faran traïr els principis que l'han portat a on és ara. *Ombres* és, doncs, una obra per reflexionar i per pensar en un món que sembla llunyà però que malauradament és proper per a moltes famílies del nostre entorn.

ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Alabert López, Marc. *Innovació, proximitat i serveis al municipi: El model Dipsalut* [pròleg de Manuel Pérez; epíleg de Ramon Brugada]. Girona: Documenta Universitaria, 2011, 90 p.

Vilà Mancebo, Antoni. *Serveis socials. Aspectes històrics, institucionals i legislatius*. La Bisbal d'Empordà: Edicions Sidillà, 2011, 304 p.

Viñas, Jordi; Pérez, Marta (ed.). *Els Ajuntaments i l'esport a les comarques gironines*. Girona / Barcelona: Diputació de Girona / Observatori Català de l'Esport, 2011, 113 p.

ART I CULTURA

Amagat, Jordi. *Geografia silenciosa*. Girona: Galeria No+Art 3.14, 2011, 48 p.

Cadenas, Sergi. *Evolució, realitat i moviment*. Girona: Diputació de Girona, 2011, 15 p.

Domenech Fedi, José M. *La música del diablo: Historia del blues británico*. Girona: CCG Edicions, 2011, 258 p.

En el temps, a la manera d'en Manera: Del 1954 al 2000. Girona: Fundació Valvi, 2011, 32 p.

Fuentes Garriga, Francesc. *Escena musical empordanesa*. Barcelona: SEYCE, 2011, 255 p.

Geli, Anna M. *Universitat de Girona: Història, arquitectura i patrimoni*. Figueres / Girona: Brau Edicions / Universitat de Girona, 2011, 492 p.

Isern i Torras, Jordi. *D.S.P.R.C.Ó.: Diabuixos*. Girona: Galeria No+Art 3.14, 2011, 48 p.

Mallol Soler, Montserrat [et al.]. *Museu del Paisatge de Catalunya, Olot*. Olot: Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot, 2011, 72 p.

Premi de fotografia Fundació Vila Casas, Torroella de Montgrí 2011. Barcelona: Fundació Vila Casas Espai Volart, 2011, 50 p.

Puig, Arnau. *Golpazos: De l'11 de juny a l'11 de setembre de 2011, Can Mario Palafrugell*. Barcelona: Fundació Vila Casas Espai Volart, 2011, 94 p.

Quintana, Àngel. *Después del cine*. Barcelona: Acanalado, 2011, 224 p.

CIÈNCIES APLICADES

Planes Pedra, Montserrat; Gras Pérez, Maria Eugènia (coord.). *Recerca en psicologia de la salut*. Girona: Documenta Universitaria / Universitat de Girona, 2011, 151 p.

Ramírez Burgada, Jou. *Trucs: Trucs, consells i astúcies per a la llar*. Lloret de Mar: l'autor, 2011, 48 p.

Rebollo, Montserrat. *Conxita Pijuan i Casadevall, remeiera de Llagostera*. Girona: Xavier Uriarte i Lola Puig, 2011, 76 p.

FILOSOFIA I ÈTICA

Terricabras, Josep-Maria (ed.). *Joan Maragall, paraula i pensament*. Girona: Documenta Universitaria, 2011, 322 p.

GASTRONOMIA I CUINA

Garcia-Arbós, Salvador. *Guia gastronòmica Costa Brava, Pirineu de Girona*. Girona: Patronat de Turisme Costa Brava-Girona, 2011, 128 p.

Guardiola, Josep (ed.) [et al.]. *2011, 20 estrelles*. Sant Gregori: *GastronomiaOci*, 2011, 222 p.

Tolosa, Lluís. *Guia d'enoturisme de l'Empordà*. Figueres: Brau Edicions, 2012, 224 p.

HISTÒRIA I BIOGRAFIA

Marquès i Suriñach, Joan. *Memòries d'un capellà de més de 100 anys: Mn. Lluís Suriñach i Suñé, rector de Llanars 21-XII-1909*. Girona: Palahí AG, 2011, 201 p.

Torres Sans, Xavier [et al.]. *El govern de la ciutat (I): de la Gerunda romana (segle I aC) a la Girona borbònica (segle XVIII)*. Girona: Ajuntament de Girona, 2011, 173 p.

LITERATURA

Albertí, Albert. *Orquídies blanques a Central Park*. Maçanet de la Selva: Editorial Gregal, 2011, 292 p.

Fornos, Jordi. *La densitat del repòs de la cendra*. Girona: El Llop Ferotge, 2011.

Martínez i Cots, Josep. *La llegenda dels Marrecs de Vilasalut*. Salt: l'autor, 2011, 44 p.

McCragh, Carles. *El hombre que amaneció italiano*. Madrid: Ediciones Antígona, 2011, 72 p.

Moncunill Piñas, Marionna. *Unir els punts* [traducció de Lee Pennington]. Lladó: Associació Cultural Crani, 2011, 32 p.

Prieto, Pep. *La teoria de l'imbècil*. Girona: CCG Edicions, 2011, 120 p.

Riera, Joaquim. *La infantesa esvaïda* [prefaci de Modest Prats i il·lustracions de Pilarín Bayés]. Girona: CCG Edicions, 2011, 262 p.

Rodríguez Domingo, Andrés. *El tiempo de la cebada*. Girona: CCG, 2011, 146 p.

Sivori Alt, Edu. *Mariposas en el estómago* [pròleg de Luis Eduardo Aute]. Girona: Quadrivium, 2011.

Vergés Pineda, Juan. *Espolla 1917*. Espolla: l'autor, 2011, 279 p.

Viñas Pujolràs, Núria. *Al cabal excessiu de la vida*. 2011. Tordera: Emboscall, 70 p.

POLÍTICA

Canaleta, Pau. *100 días, 1 imagen. Como crear la imagen de un gobierno*. Barcelona: Episteme Editorial, 2011, 157 p.

Palma, Montse. *Contra la crisi, talent*. Figueres: Edxs Edicions, 2011.

TERRITORI

Borrell i Sabater, Miquel. *El Gironès per a petits i grans*. Santa Coloma de Farners: l'autor, 2011, 44 p.

Bosch i Cuenca, Pere. *Esponellà*. Girona: Diputació de Girona / Fundació Caixa Girona, 2011, 96 p.

Cruz, Raquel de la; Pascual, José J. *30 años de protección: Turismo y pesca en las Illes Medes*. Girona: Fundació Promediterrània per a la Conservació, l'Estudi i la Difusió del Patrimoni Marítim, 2011, 31 p.

Mas, Oriol; Balasch, Ramon (ed.). *Crònica de l'aigua a la Costa Brava*. Girona / Cerdanyola del Vallès: Consorci Costa Brava / Clipmèdia Edicions, 2011, 243 p.

Masanés, Cristina (text); Oliver, Cristina (fot.). *Girona, trenta-dues veus que fan ciutat*. Girona: Ajuntament de Girona, 2011, 145 p.